

43.

VID
HÖGVALBORNA FRU FRIHERRINNANS
ANNA SOPHIA FLEMINGS,
Född REHBINDER,
Jordfästning,

Den 17 Octob. 1776.

Åbo Tryckt hos Kongl. Acad. Bokt, J. C. FRENCKELL, 1776.

The worlds good word is better than a Song.

POPE.

Jag lämnar dig i dag, prunkande Skaldkonst, belgad åt
Dikterne. Jag vill tala hvad jag sett. Du älskvär-
da Sanning, med Profaisk gång, kom, följ mig under lik-
hvalfven. Styr här min hand, att med enkla drag teka
på denna grafven den Dygdigas minne, som där boilar.
Huru sällan är du närvarande vid de Förnåmas grifter!
De förtjena ej annat än beröm. Friherrinnan FLEMING
förtjenar Sanning.

*
Vänd dig bortt, flygtiga Sköna, som nöter din tid i en
evig barndom; som leds, förtalar och fjollas; som ej har
annat Förnuft än Modet, annan Cavallere än din Hy, andra
Känflor än af Luften! vänd bortt ögat från denna tafan;
Den äger inga täckbeter, som kunna kännas af Dig. Och
ditt läkra öra, huru skulle det fördraga, att böra omtalas
något, som hvarken voro löjen, eller dans, eller granlåt,
eller dyrkan. Gå, ditt lif är blommans: ditt öde det sam-
ma. Som bon, skall du bebaga, förvisna och glömmas.

*
Men Du, som bland dessa leende Varelser ej blygdes vid,
att äga en Sjal! Du skall ej glömmas; ty du är icke bort-
ta på jorden. Du lefver ännu i det goda Du gjort, i de ef-
terdömen Du gifvit. Lika så ser man det frodiga Trädet,
som störtades af en Sommarvind, långt efter fallet, med si-
na välgörande grenar täcka de telningar, som växa upp
af dess frugter.

*
Friherrinnan FLEMING härstammade af en gammal för-
näm Att. Hon var född REHBINDER. Det är vackert, att
äga

Äga en hög hörd, då den blifver en åtlydd kallelse til ett högt tänkesätt; ej en sackla, at uplysa lasterne. Hon, som vi begråta, ägde ej til vanbeder den medfödda bedren. Född i den lägsta koja, äktad af den ringaste arbetare, hade Hon dock genom sina dygder varit Friherrinna.

Var Hon då lottlös i det allmänna arftet: brister och svagheter? Jag vågar ej säga det. Beröfvom oss ej den bedern, att Hon varit människja. Men hvem kunde se Hennes fel, som såg Hennes förtjenst?

Hon var Maka. Hvilket stort fält af Skyldigheter! Men blifven det genom kärleken, var det Henne ett lätt nöje, att uppfylla dem. Trabet, Tålmod, Ömbet, Fämnhet, Bebagelighet och Förnuft voro alla dygder dem Hon ägde. Du, för hvilken Hon dem ägt och öfvat, lycklig Du, som sett och värderat dem, förr än Du måste sakna och begråta dem!

Hon var Mor. Hvilken vidd af nya pligter! Har Hon uppfyllt dem? --- Här har jag ingen ting, att säga. Ord äro öfverflödiga, när bevisen lefva. Se Hennes Barn! Att säga mera, voro att neka Dem en af de vackraste dygder De ärfst af Sin Mor.

Skall jag omtala Hennes värnadt om underhafvande; Hennes hjälpsambet mot nödlidande: de fattiga hon födt: De usla Hon tröstat: Men huru svagt är icke tungans Språk jämte tårarnes?

Du ömma Vänskap, lefvande Vänskap, som ej bevisas med ett kallt samtag, ett grannt uttryck! Dig tilbör ett rum på denna tafla. Du har bodt i ett Quinnohjerta.

Syslosatt med så många hemdygder, och lyckelig genom deras utöfning, var det ej underligt, att Hon mindre aktade det galna Stoj, det tröttsamma fjäs, som bopen be-

dvar med namn af någon. Skön, rik och behagelig, hade
Hon därtill de största anspråk. Men, Hon ville hellre lefva
än lysa.

*
- - - Men hvarföre lefver Hon ej mer? - Är det då en o-
ryggelig lag, att allt hvad som förtjenar varelsen, skall
bästigast mista den? Mitt Hjerta uppreser sig. Eviga Va-
relse, Varelser Varelse! Hvad ser jag i dina beslut? En
gränslös Magt och mycken Visbet, men - - - hvar är God-
heten? Jag fruktar och vördar Dig, och - - - jag skulle vilja
älska Dig. Du störta Dygden i dess halfva ålder, och
låter den lastfulle och onyttige andas Tidevarf på Jorden!

*
Tillyck ditt öga, djärftva Förnuft; din syn är för kortt,
att se den Oändeliges ändamål; försvag, att genomtränga
Himlarna. Olyckelige varelser på en jord, som Gud för-
bannat, tårde och skakade af utvårtas plågor och invårtas
lidelser, önska vi Dygden, til en belöning, de tunga bo-
jor som trycka oss Sjelfve. Hon är lös ur dessa bojor,
Eriherrinnan ANNA SOPHIA FLEMING; och då vi ut-
ropa: Hon var värd, att lefva, svara Helgonen: Hon
var värd at dö.